

Celá naše strana a všechen náš lid se s vysoko třímajícím revolučním praporem marxismu-leninismu ještě pevněji semknou kolem ústředního výboru strany a budou pokračovat v houževnatém boji. Jistě tak čestně splní své národní a internacionální úkoly, které jim byly svěřeny.

O VYMÝCENÍ FORMALISMU A BYROKRATISMU ZE STRANICKÉ PRÁCE A O REVOLUCIONIZOVÁNÍ PRACOVNÍKŮ

Projev k pracovníkům oddělení organizační a řídicí práce a oddělení propagandy a agitace ÚV Korejské strany práce

18. října 1966

Chci Vám, soudruzi, říci o některých nedostatcích, které se objevují v naší stranické práci, a o opatřeních k jejich nápravě. Chystal jsem se promluvit si se soudruhy, kteří vedou oddělení, ale přišel návrh, že bude lepší, vystoupím-li před všemi pracovníky organizačního oddělení a oddělení propagandy, kteří přímo provádějí organizační a ideologickou práci strany a proto jsem dnes mezi vámi.

1. O vymýcení formalismu z řízení hospodářských prací stranickými organizacemi

V dnešní době je jedním z nejzákladnějších nedostatků stranické práce to, že mezi funkcionáři se stále ještě nepřežil formalistický styl práce.

Naši funkcionáři vážně trpí neduhem formalismu, proto dodávají práci jen vnějšího lesku, ale nepropracují se do hloubky, nesnaží se objasnit ani jedinou otázku přesně a konkrétně a pracují povrchně. Při analýze jakékoliv otázky je třeba hluboce vniknout do jejího obsahu a přesně si ujasnit její podstatu, asi tak, jako když rozřízneme meloun a na vlastní oči se přesvědčíme, je-li červený nebo bílý. Naši funkcionáři to však tak nedělají.

A tak je potíží v tom, že naši funkcionáři provádějí práci povrchně, neznají otázky do hloubky. Na první pohled se zdá, že všechno vědí, ale podíváme-li se konkrétně, zjistíme, že nevědí nic. Když někam vyjíždějí, aby prostudovali vzniklou otázku, nesnaží se konkrétně vniknout do podstaty věci, ale pouze povrchně konstatují to, co je na pohled zjevné.

Abychom poznali člověka, je třeba ho rovněž prostudovat konkrétně ze všech stran, ale to se nedělá, takže nám vcelku schází důkladná představa o člověku: je-li opravdovým revolucionářem nebo falešným, ovládá-li dobře marxismus-leninismus či ne. A při práci s kádry se občas stává, že při odhalení nepatrného nedostatku se zvedne velký halas, zatímco se naopak často přehlíží na první pohled nevelké, zato však závažné problémy, které stojí za pozornost.

Jak jsem poznamenal na nedávné poradě s vedoucími oddělení, je v dnešní době v práci s upevňováním řad strany dosti nedostatků. Zdá se, že funkcionáři organizačního oddělení, kteří se seznámili pouze s dotazníky, si myslí, že nyní jsou naše řady čisté, protože prý jsou doplněny z řad dělníků.

To je nesprávný názor. Je samozřejmě pravda, že dělnická třída byla v minulosti více než všichni ostatní utiskována kapitalisty, pochopitelně, že nejvíce ze všech nenávidí kapitalismus a je pevná ve své revolučnosti. Jak řekl Marx, dělníci nemají osobní vlastnictví, v revoluci nemají co ztratit, kromě okovů. Dělnická třída je ceněna i proto, že má schopnost pevně organizovat a sjednocovat.

Avšak ani dělnická třída se nemůže úplně zbavit vlivu buržoazní ideologie, protože rovněž žila v kapitalistické společnosti. Kromě toho ne všichni dělníci jsou dělníky z pokolení na pokolení. Jinými slovy, naši dělníci se neučili ideologii dělnické třídy již za časů svých dědů a pradědů, navíc žili v buržoazní společnosti, a proto nelze říci, že by neměli naprosto žádné maloburžoazní a buržoazní ideologie a představy.

Tím spíše v podmínkách naší země, kde se v krátké době prudce rozvinul průmysl a řady dělnické třídy rychle vzrostly, je mezi dělníky množství bývalých rolníků, středních i malých podnikatelů a obchodníků. Na ty příslušníky dělnické třídy, kteří pochá-

zejí z řad rolníků, obchodníků nebo zkrachovaných středních a malých podnikatelů, mělo velký vliv třídní postavení jejich rodičů.

Kromě toho je mezi dělnickou třídou vedle dělníků, kteří pracovali ve velkých železárnách nebo ocelárnách i nemálo bývalých nádeníků. Rozumí se samo sebou, že skoro všichni byli v minulosti jako vykořisťovaná třída utiskováni. Ale navzájem se liší, protože se nacházeli pod různým sociálním vlivem.

V žádném případě není možno říci, že jsou-li jednou lidé dělnického původu, pak se všichni vyznačují vysokou revolučností, organizovaností, disciplinovaností a semknutostí. I dělníci se stávají opravdovou dělnickou třídou pouze tehdy, když jsou zrevolucionizováni; nemohou se revolucionizovat sami jen tím, že fyzicky pracují.

Proto nemůžeme říci, že je problém plně vyřešen už tím, že naše řady jsou doplněny z dělnické třídy. Teď si lidé myslí, že stačí vyzdvihovat ty, kteří podle kádrového dotazníku jsou dělnického původu nebo z řad dělníků, a to je velká chyba v organizační práci. Je pravda, že kádry byly doplněny hlavně z řad dělnické třídy. Proto navenek všechno vypadá dobře, ale ve skutečnosti je v těchto řadách ještě mnoho přežitků maloburžoazní ideologie – a to je třeba znát.

Formalismus stále není zlikvidován, a to nejen v organizační, ale i v propagandistické práci. Nyní je plně vybudována i síť osvěty; jakákoliv otázka je okamžitě po projednání stranou a po přijetí rozhodnutí předávána dolů. Zdá se, že i proto se lidé domnívají, že nyní je všechno v pořádku. Pracovníci oddělení propagandy si rovněž myslí, že sestaví-li a rozešlou „Zápisník agitátora“ a přednáškové materiály pro propagaci, znamená to, že jsou s celou svou prací hotovi. Ale vůbec už nevědí, jak docházejí tyto materiály ke straníkům a masám a nedělají příslušná opatření. Vydá-li oddělení propagandy „Zápisník agitátora“, pak by mělo zjistit všechno: přichází-li přímo ke straníkům a masám či ne, zda odpovídá úrovni našich straníků či ne, zda ho dobře pochopili či ne. Pouze tehdy je možno dělat včas příslušná opatření. V současné době se však práce omezuje pouze na to, aby byl formálně vydán „Zápisník agitátora“ a přednáškové ma-

teriály pro propagandu, a proto není možno očekávat, že se daří propagandistické práce.

Proto ať se podíváte kamkoli, navenek jakoby všechno bylo v pořádku, ale ve skutečnosti tu máme velmi mnoho formalismu. A protože ve stranické práci má formalismus dosud hluboké kořeny, nedaří se nám ani práce v oblasti revolucionizace, ani organizační práce strany.

Už mnoho let se zamýšlím nad tím, jak skoncovat s formalismem. Zkoušel jsem to tak i onak, ale nic nevyhovuje. Vyzkoušel jsem různé způsoby, ale formalismus existuje dál.

Formalismus, který trvá v naší stranické práci, byl po dlouhou dobu zaséván protistranickými frakčními živly, jako Ho Ga lem a Pak Čchang Okem, kteří zneužívali svých vedoucích funkcí ve straně. V té době naše revoluční jádro, a zvláště soudruzi revolucionáři, zakalení během mnoholetého partyzánského boje, byli až po uši zabrání do řešení složitých problémů, týkajících se nastolení lidové moci, vytvoření armády atd., v důsledku čehož neměli kdy zabývat se vnitrostranickou prací. A zatím lidé zkostnatělí, plní patolízalství a dogmatismu, využili této příležitosti a vnesli do naší strany z cizích zemí byrokratismus a formalismus. Zhoubné následky toho se ostře projevíly v době Vlastenecké osvobozené války.

A tehdy jsme začali bojovat proti patolízalství a dogmatismu, za vytyčení čuče. Avšak tento boj nakonec přerostl v protifrakční boj proti všemožným vyvrhelům, podobným Pak Hon Jongovi a Pak Il Uovi. A tak kořeny formalismu zlikvidovány nebyly. Později se na plénech bilo do dogmatismu především v oblasti ideologické práce, ale boj s formalismem ve všech ostatních oblastech nebyl veden tak, jak by bylo třeba a nakonec zůstal formalismus nezlikvidován. A tak se stal u našich pracovníků chronickým jevem.

Dnes je obtížné skoncovat s formalismem, protože má chronický charakter a stal se návykem zrovna tak, jako je nesnadné přeškolit leváka na pravou ruku. Všichni přesvědčují, že je nezbytné formalismus vymýtit, ale pouze slovy. Dojde-li k činu, otočí se a sami se formalismu dopouštějí.

Je pravda, že ministři a mnozí další pracovníci dnes souhlasí se vším, co se nahoře říká, s tím, že je to správné. Všechno schvalují, poznamenávají si to do zápisníku a pak, když se vrátí na svá pracoviště, sdělují svým podřízeným, že tentokrát soudruh předseda vlády vystoupil s takovou a takovou závažnou otázkou a zdůraznil takové a takové momenty. Omezují se však pouze na to, že to sdělují, ale neplní. Proto se v praxi neuskutečňuje politika, vytyčená stranou.

Vezmeme-li jako příklad zemědělství, pak v dnešní době v této oblasti není dokonce ani jedna souhrnná tabulka o stavu zavlažovacích zařízení. A tak nevědí, jaká je délka zavlažovacích kanálů, kde protéká voda, kolik let uplynulo od stavby zařízení a není ani předpoklad, kdy bude třeba provést opravu. A neví se, která rýžová pole pohlcují více vody a která méně, na kterých rýžových polích a kolik odtéká vody za minutu. Na základě množství vody čerpané čerpadly a kapacity vodojemů si prostě cucají z malíčku: tolik a tolik litrů vody spotřebováno na jedno čonbo (0,99 ha). O zlepšení hospodaření s vodou se už dávno mluvilo, ale za celou tu dobu se k této otázce neuspořádal ani jediný seminář.

V oblasti zemědělství se politika strany špatně provádí nejen v oblasti zlepšení hospodaření s vodou. Výbor pro zemědělství se nevypořádal jak se patří ani s jedním z těch úkolů, které se vší vážností vytyčila strana, a zvláště s hospodařením s půdou, s meliorací, výkupem a kultivováním semen atd. Již dávno jsem dal příkaz zemědělskému oddělení ÚV, týkající se stavby skladů pro semena a organizace semenářských hospodářství; tento úkol však stále ještě není uspokojivě plněn.

A tak je tomu nejen v zemědělství, ale i v ostatních oblastech.

Proč se těží málo barevných kovů? K tomu, aby se těžilo hodně barevných kovů, je třeba stavět do popředí průzkumné práce, jak to vyžadují směrnice strany. Průzkumné práce jsou však dosud prováděny špatně a proto není možno těžít barevných kovů dostatek.

Naše strana neustále prosazovala, aby výroba byla zvětšována nikoliv novou investiční výstavbou, ale cestou maximálního

využívání výrobních ploch ve stávajících závodech. Avšak i tento kurs strany je prováděn formálně.

Nakolik formálně je politika strany plněna ve strojírenském průmyslu je dobře vidět třeba jen z toho, jak jsou využívány výrobní prostory na závodech, podřízených ministerstvu tohoto odvětví.

Závod důlního strojírenství v Čcharjongwanu byl vybudován už dávno. Tento závod stojí blízko silnice a po každé, když jsem jel autem do Sinidžu, chtěl jsem tam zajet. Vzhledem k různým okolnostem jsem svůj záměr nikdy nemohl uskutečnit, a tentokrát jsem tam byl poprvé. Nu a závod je přímo obrovský, ale stojí tam všeho všudy několik strojů a v budově je pusto. Táži se ředitele: proč by nemohlo v tak prostorném závodě být postaveno více strojů, na kterých by se vyrábělo ještě více svorníků a matic? Což není možno na takové ploše třikrát zvětšit stávající objem výroby? Vždyť ostatní závody proto, že se jim nedostává svorníků a matic, vyrábějí si je na universálních soustruzích. Odpověděl mi, že nemůže ručit za ztrojnásobení, ale dvojnásobné zvýšení by tu možné bylo. Dnes má naše strana starosti s tím, že není kam umístit tovární zařízení, proto je takové špatné využívání výrobních ploch na závodě velice závažný nedostatek.

Totéž je možno říci i o tiskárně pedagogického nakladatelství. Zpočátku byla tato budova postavena pro strojírenský závod, ale v příslušné oblasti všichni prosili, aby jim byla dána k dispozici, protože pro výchovu studentů je třeba tisknout více učebnic. Budova tohoto závodu se však ukázala příliš velkou pro tiskárnu pedagogického nakladatelství a její plocha není plně využita. Za těchto okolností by bylo ve městě Pchjongjangu třeba se vši vážností projednat to, že plocha tiskárny je příliš rozsáhlá a učinit opatření k racionálnímu využití výrobních prostorů. V Pchjongjangu je mnoho nakladatelství, která spadají pod různá ministerstva. Bylo dobré vzít tato nakladatelství a umístit je do této rozsáhlé tiskárny; budovy, ve kterých tato nakladatelství dosud byla, využít pak pro drobné specializované strojírenské závody nebo pro podniky místního průmyslu. To může přinést velký užitek i státu. Politickému výboru často docházejí stížnosti na nízké procento využití výrobních prostor tiskárny pedagogic-

kého nakladatelství. Jednou jsme tam sami byli a viděli jsme, že v této tiskárně není výrobní plocha využívána více než z jedné čtvrtiny a nebyla tam ani disciplína, ani pořádek.

Naši pracovníci si zvykli pracovat formálně, nestudují politiku strany a tak se u nich otupil způsob myšlení, a když se podíváme, pak vidíme, že všechny otázky řeší lehkomylně a nepředloženě.

Ukážu ještě jeden příklad, svědčící o tom, jak formálně pracovali v Pchjongjangu. V Pchjongjangu dostali příkaz vysadit borovice, a tak je s těžkým srdcem vysadili. Když dostali úkol sázet borovice, pak bylo třeba pečlivě se starat o sazeničky a pečovat o ně. Avšak oni zasadili stromky, přičemž zmobilisovali množství strojů a rukou, pak je nechali bez patřičného ošetření a ty všechny zahynuly. Jestliže opravdu nejsou síly, pak je lepší zasadit stromky podle svých možností a pravidelně je zalévat, aby se jich co nejvíce ujalo. Ale jaký máme užitek ze spousty uschlých stromků? Vedoucí funkcionáři Pchjongjangu spotřebovali spoustu benzínu, lidské práce a finančních prostředků, vysadili stromky a pak je zahubili, ale hlavu si z toho nedělají.

Co je jim do toho, když někde utíká voda z potrubí, není jim líto, že utíká cenná pára — takoví se z nich stali lidé. A s tím se nesmíme smířit. Jestliže se naši pracovníci takto chovají, jak je potom možné dobře řídit město nebo život celé země.

Analogických příkladů, které svědčí o tom, jak formálně naši pracovníci pracují, je možno uvést kolik chcete.

Jak vidíte, formalismus hluboko zapustil své kořeny ve všech odvětvích — v zemědělství, v průmyslu i v komunálním hospodářství a i politika strany je uskutečňována formálně.

Mnohé nedostatky v provádění ekonomické politiky strany podstatně souvisejí s formalistickým stylem práce administrativně-řídících pracovníků, ale i s tím, že stranické organizace všech stupňů formálně uskutečňují stranické řízení hospodářské práce.

Co se týká práce provinčních stranických výborů, vedoucí tajemníci provinčních stranických výborů, kteří trpí chronickou chorobou formalismu, se omezují na to, že po návratu z ústředí svolávají pléna, přednášejí na nich vzorně vypracované referáty, oznamují, že ÚV strany tentokrát vytýčil takové a takové úkoly

a že je třeba zařídít to a to a stačí jim, když si mohou strčit do kapsy příslušné usnesení.

Formalismus se projevil v práci stranických organizací i při plnění usnesení nedávné stranické konference. Jak je všem známo, nedávno se konala stranická konference, na které byla přednesena důležitá zpráva. Nyní se vytvořila velmi složitá situace, která si vyžaduje napjatého boje. Do konce sedmiletky nezůstalo mnoho let a je třeba patřičně vést jak hospodářskou, tak i obrannou výstavbu. Proto musíme podporovat usnesení stranické konference a pečlivě provádět organizační práci při jejich uskutečňování v praxi a rozhodně skoncovat s formalismem.

Vy však, soudruzí, se znovu chystáte vypořádat se s plněním usnesení stranické konference formalisticky. Zřejmě si myslíte, že stačí nahrát projev předsedy vlády, zorganizovat jeho poslech, vytisknout brožuru a poslat ji dolů, jinak by nebylo možné, abyste svolali pléna provinčních stranických výborů, aniž jste patřičně zorganizovali politické školení a projednání zprávy stranické konference. Proto jsme vydali nařízení pléna zatím nesvolávat. Zjistili jste, kolik členů strany a funkcionářů správně pochopilo obsah zprávy stranické konference, kolik lidí vystihlo ducha zprávy a má určité představy, jak ji uskutečnit v praxi? Podle mého se nezdá, že jste si to zjistili. Všichni se vrhají hned kupředu, hned zpátky, ale tak přece není možno pracovat. Je třeba aspoň nyní začít vštěpovat našim pracovníkům správné návyky.

Na příkladu práce stranických organizací provincie Severní Pchjongan můžeme názorně vidět, jaké vážné následky v budování socialistického hospodářství přinesl formalismus ve stranické práci. Jak jsem řekl v závěrečném projevu na stranické konferenci: provincie Severní Pchjongan, která vyrábí ročně více než 400 tisíc tun rýžové slámy, nedodala celulózce v Sinidžu ani 40 tisíc tun slámy, v důsledku čehož továrna nemohla pracovat. Jak je možné smířit se s tím, že nezajistili ani 40 tisíc tun rýžové slámy a donutili továrnu k prostoji v takové napjaté době, když jen v jediném okresu Rjongčchon se vyrábí 80 tisíc tun rýžové slámy ročně!

V celulózce Sinidžu se nevyrobí papír, ale ne proto, že nemají kaustickou sodu. V této továrně ji ostatně není zapotřebí tak mnoho. Navíc má tato továrna dlouhou tradici a je tam všechno zařízeno. Továrna nemohla dosud pracovat na plné obrátky proto, že jí nedodávali surovinu. Stranické organizace provincie Severní Pchjongan nevěnovaly pozornost práci této továrny a ani neprováděly náležitě propagandistickou práci mezi pracujícími provincie s cílem zásobit tuto továrnu surovinami.

Přijel jsem do provincie Severní Pchjongan, shromáždil jsem straníky, členy zemědělských družstev, učitele škol a uspořádal jsem besedu. A zde se ukázalo, že vůbec nevěděli o tom, že továrna nepracuje v důsledku nedostatku rýžové slámy. Řekl jsem jim: Strana zlikvidovala na vesnici všechny statkáře, dala vám půdu, zrušila naturální daně, bezplatně vystavěla pohodlné obytné domy a vám je zatěžko zásobovat továrnu rýžovou slámou. A oni hned vyskočili a řekli: „Soudruhu předsedo vlády! My jsme o tom skutečně nevěděli. Kdybychom to věděli! Co pro nás znamená rýžová sláma? Což bychom ji nemohli třeba i darovat?“ To krásně ukazuje, jak stranické organizace provincie Severní Pchjongan formálně prováděly politickou práci mezi obyvateli provincie.

I v práci stranického výboru města Pchjongjangu je mnoho formalismu.

Stavíme slepičí farmy, abychom dodali obyvatelstvu drůbež. Nedávno jsem odjel do domu rekreace, jednak abych sestavil zprávu, jednak abych si odpočinul. Před odjezdem jsem svolal odpovědné pracovníky Pchjongjangského městského výboru strany a dal jsem jim úkol – ukončit stavbu slepičí farmy do mého návratu. Vrátil jsem se za dva měsíce a vidím, že nebylo nic uděláno.

Sama tato skutečnost stačí, aby člověk pochopil, kam až došel formalismus v práci našich pracovníků. Nyní se formalismus projevuje do takové míry, že se všichni cítí spokojeni, aniž by patřičně splnili rozhodnutí či nařízení strany.

Stranické řízení není v pořádku ani v oblasti geologického průzkumu. Nyní to došlo tak daleko, že naši pracovníci ani nevědí, jsou-li v oblasti geologického průzkumu političtí instruk-

toři. To stačí, abychom si mohli představit, jak formálně bylo prováděno stranické řízení v této oblasti. Organizační oddělení strany ani jednou neuspořádalo přímo na místě besedu s pracovníky v oblasti geologického průzkumu, ani jednou nevystoupilo se zprávou o práci a oddělení propagandy ani jednou neorganizovalo ani přednášky ani semináře. Nezabývají se touto prací, nečinně sedí a doufají, že průzkumné práce půjdou kupředu samy. Průzkum se provádí tak, že skupiny po pěti, šesti nebo deseti lidech ve dne v noci samy chodí po horách; žádným způsobem není možno zjistit, provádějí-li průzkum náležitě anebo ve skutečnosti nedělají nic a podávají vymyšlené zprávy, že průzkum byl proveden.

Naši pracovníci se nezbavili formalismu, a proto vidí pouze vnější stránku věci, ale neumějí vnikat do jejího obsahu. Vidí jednu stranu a zapominají na stranu druhou. A tak někam přijdou a nedokážou odhalit nedostatky.

Důležitá příčina neschopnosti našich pracovníků všimnout si nedostatků spočívá v tom, že špatně znají politiku strany. Jak vždycky říkám, politika strany — to je, obrazně řečeno, něco jako míra, kterou se musíme řídit, a přitom myslet a pracovat. Naši pracovníci však neznají politiku strany, a proto nemohou dovedně pracovat, ani se nevyznají v tom, co vlastně neodpovídá politice strany. Co se týká využití závodních prostorů: kdyby měl člověk o tom hluboký pojem, pak by po příchodu do závodu okamžitě viděl, že to je narušení politiky strany a zeptal by se, proč je zde postaveno pouze několik strojů, když strana potřebuje zvyšovat stupeň využití plochy. To však dělat neumějí.

Instruktoři organizačního oddělení a oddělení propagandy strany musí znát politiku strany jako svých pět prstů. Pouze tehdy, ať přijdou kamkoliv, dokážou ihned objevit to, co neodpovídá politice strany. Soudě však podle toho, jak dnes bloudíte, aniž byste co věděli, není možno říci, že byste hluboce studovali politiku strany.

V současné době se v důsledku formalistického stylu práce našich pracovníků vytvořila velmi nebezpečná situace. Nevymýtlíme-li formalismus, nebude možno úspěšně uskutečnit výstavbu socialismu v severní části země, ani uskutečnit náležitě jihoko-

rejskou revoluci, ani přiblížit velkou věc sjednocení vlasti.

Proto jsme tentokrát pevně rozhodnutí skoncovat s formalismem u našich funkcionářů.

Kdo tedy musí jako první změnit formální styl práce? Především musí rozhodně skoncovat s formálním stylem práce všichni pracovníci Ústředního výboru strany. Zvláště organizační oddělení a oddělení propagandy se nesmějí v žádném případě dopouštět formalismu, musí být ve své práci zcela upřímní, protože se bezprostředně zabývají lidmi. Říká se — od zakaleného vrchního toku nečekej čisté vody, a právě tak, dokud nebude dosaženo nápravy v ústředí, není možno ji čekat dole. To, že v ústředí neskoncovali s formálním stylem práce, mělo nyní přímý vliv na výrobu a zrodila se neodpovědná praxe výroby špatných výrobků. I ve vládě by bylo třeba, aby všichni změnilí styl práce, počínaje náměstkou předsedy vlády. Tím způsobem musí být kádry produchnuty takovýmto duchem: při studiu všech problémů hluboce pronikat do jejich podstaty a zaměřili se třeba na jedinou otázku, pak ji řešit až do konce. A takový návyk je třeba pěstovat neustále.

Všechny kádry musí hluboce analyzovat každou otázku a ne se jí dotýkat pouze povrchně. V jakékoliv otázce je třeba vždy se zamyslet jak nad kladnými, tak i zápornými stránkami. Ve zprávě není možno nafukovat nepatrnou věc, ale není rovněž možné skrývat to, co zde je. Jednoduše, je třeba se všemi problémy zabývat poctivě a se vši vážností. Meloun je třeba rozříznout a podívat se, zda je uvnitř červený či bílý, jsou-li jeho semena černá nebo bílá a ještě je třeba ho ochutnat, aby se mohlo říci, zda je sladký nebo hořký. Právě tak je třeba napřed přesně prostudovat podstatu dané otázky a nastínit cesty jejího vyřešení, pak ji vyřešit až do konce a nezůstávat na půli cesty.

2. O zesílení ideologické revoluce a revolucionizování pracovníků

Již v „Tezích k otázkám socialistické vesnice“ jsme vytyčili úkol zesílit ideologickou revoluci a otázka revolucionizace různých vrstev obyvatelstva byla již nejednou zdůrazňována na

plénech Ústředního výboru strany. Kromě toho byla i ve zprávě nedávné stranické konference se vši vážností vytyčena úloha revolucionizace členů strany a pracujících a jejich převýchova po vzoru dělnické třídy.

Revolucionizace členů strany a pracujících a jejich převýchova po vzoru dělnické třídy je nezbytným požadavkem rozvoje naší revoluce. Proces výstavby socialismu a komunismu – to je proces revolucionizace dělníků, rolníků, inteligence a všech dalších členů společnosti. Vyřešíme-li úspěšně otázku ideologické revoluce a otázku revolucionizace různých vrstev mas, dokážeme rychleji kráčet ke komunismu, zatímco v opačném případě k němu rychle dojít nemůžeme. Je poměrně snadné založit materiální základnu socialismu, avšak přetvořit vědomí lidí je věc velmi obtížná.

Proto otázka revolucionizace členů strany a pracujících znamená sama o sobě velice důležitý úkol, který před námi stojí.

Co je tedy důležitým objektem boje při revolucionizaci lidí? Je to sobectví a individualismus, které jsou ve vědomí každého člověka. Egoistické a individualistické ideologie se nezbavili rolníci, inteligence a další, kteří pocházejí z maloburžoazie, právě tak jako dělníci, kteří ještě nejsou revolucionizováni.

Revolucionizovat lidi, to znamená vymýt z jejich vědomí sobectví, individualismus a další projevy buržoazní ideologie a zvýšit komunistické ideové uvědomění, které znamená, že zájmy kolektivu a zájmy všech jsou kladeny výše než zájmy vlastní. Jinými slovy, revolucionizovat, to znamená dělat z lidí takové revolucionáře, kteří mají natolik pevnou vůli, že jsou připraveni pohrdnout vlastními zájmy a neochvějně bojovat ve jménu strany a revoluce, ve jménu mas a lidu jít do ohně i vody.

A to není nikterak jednoduchá věc. Revolucionizace lidí, to je důležitá otázka, spočívající v tom, zda se člověk rozhodl dát svůj život revoluci nebo ne, je-li připraven vzdát se vlastních osobních zájmů a podřídit se zájmům organizace či ne, jinými slovy, zda je mu jasný revoluční světový názor či ne.

Mluvit o tom, že je připraven dát vše v zájmu revoluce, je lehké, ale skutečně se tak chovat, to není jednoduché.

Je-li pevná vůle, je možné překonat obtíže. Má-li člověk pevnou vůli nebo ne, to závisí na tom, jestli si sám v sobě vypěstoval revoluční světový názor nebo ne. Setkáváme se přece často s takovými lidmi, kteří říkají krásná slova, ale dostanou-li se do vězení, stanou se z nich zrádci, z boje utíkají a vzdávají se.

Viděli jsme mnoho takových příkladů. Když naši partyzáni v protijaponském boji se ocitli v krajně obtížném postavení, vyslali japonští imperialisté do Čangčchunu dokonce Čoj Nam Sona, aby s jeho pomocí přiměli partyzány, aby se vzdali, rozhozali letáčky a zabývali se všemožnou demagogií. Vykládali, že „jíme koninu“, že „běhat za Kim Ir Senem znamená stát se obětí Stalina“ atd. V té době dezertoval dokonce náčelník štábu našeho oddílu, i když tento padouch o sobě tvrdil, že byl dlouholetým revolucionářem.

Tehdy jsme prožívali skutečně těžké období zkoušek. Říkal jsem soudruhům, kteří mne prováděli a ochraňovali: bojujeme spolu již více než deset let, ale naše cesta je ještě dlouhá a nevíme, jak dlouho budeme ještě muset bojovat; musíme bojovat dlouho, chceme-li dosáhnout nezávislosti země; ať bude boj jak chce těžký a dlouhý, k vítězství dojdeme. Ať odejde ten, kdo nemá dosti sil překonávat obtíže, ale není třeba utíkat tajně, je nutno se alespoň rozloučit se soudruhy, se kterými se celých deset let dělili o vařenou kukuřici a v potu tváře společně bojovali. Za to, že odcházíš, nebudeme přece střílet. Tehdy někteří zaplakali a druzí říkali: ať zemřeme, ale společně. Byl to opravdu krajně vážný případ. Do té doby se neobjevil v našem oddíle žádný ničema, který by utekl a zastřelil velitele, jak se to stávalo jinde, ale k dezerci někdy docházelo. Avšak po této události se další dezertéři nevyskytli a všichni bojovali odvážně a dobře. A tak jsme se probjovali přes obtíže. Při pevné vůli je možno překonávat jakékoliv obtíže.

Skoro 40 let vedeme revoluční boj a překonali jsme mnoho zkoušek a nepříjemností. Vedli jsme ilegální i partyzánský boj a za tu dobu jsme mnohokrát překonali kritické chvíle rozhodování, zda pokračovat v revoluci nebo zahynout. I po osvobození jsme často prožívali krušné chvíle, například ve dnech ústupu v době Vlastenecké osvobozené války. Po každé jsme v ta-

kové době vzpomínali na to, jak v minulosti revolucionáři pokračovali v revoluci překonávající obtíže a upevňovali své odhodlání za každou cenu překonat překážky; v tomto dlouhém a těžkém boji se stále více upevňovala naše revoluční vůle.

V těžkých dnech ústupu jsem čerpal chrabrost ze semknuté síly našich soudruhů. Jednou ke mně přišel jeden soudruh, který v té době sloužil jako velitel Lidové armády; byl raněn do ruky při obraně Pchjongčchon a jen tak tak, že se dostal z nepřátelského obklíčení. Společně jsme poobědvali a poté jsem mu nedovolil ani jednu noc přespat a přikázal jsem mu, aby se okamžitě odebral k průsmyku Hwangčchorjong.

Řekl jsem mu: nepřítel se může probít přes Hwangčchorjong a jestliže ho tam nezastavíme, pak se může dostat do Kangge. Proto je třeba nepřítele za každou cenu zastavit, ale protože nemáme rezervní jednotky, je třeba vzít ustupující jednotky a se šesti tanky, které jsou tam, Hwangčchorjong bránit. Tento soudruh k nám došel po několikadenním hladovění, celý utýraný, a k tomu ještě raněný, ale já jsem přikázal, aby se okamžitě odebral k průsmyku, aniž jsem ho nechal jedinou noc odpočinout. On však neřekl ani slovo a okamžitě se dal na cestu. Dokonce cizinci, kteří tehdy byli v naší zemi a stali se svědky této scény, byli nadšeni a sizeli, říkajíce: nevěděli jsme, že vy, kteří jste vedli partyzánský boj, jste natolik silní.

A v jak těžkém postavení jsme byli, když jsme přistoupili k poválečné obnově a výstavbě? Zpočátku jsme dosti pochybovali o tom, zda se dokážeme vypořádat s obnovou v takových podmínkách, kdy nezůstal kámen na kameni. Ale i tehdy jsme čerpali sílu a odvahu u lidových mas a věřili jsme, že obnovu provést dokážeme.

V období války jsem byl v Nakwonu a účastnil jsem se schůze stranické buňky slévárny Nakwonského strojírenského závodu. Byly tam dvě členky strany a jedna z nich mi řekla: „Soudruhu předsedo vlády! Nemusíte se strachovat. Jen když vyhrájeme válku, obnovit a budovat, s tím už si poradíme. Vždyť japonští imperialisté nám rozbili všechno nadranc a což jsme za 2–3 roky opět vše nepostavili a nežili jsme dobře? Nestrachuňte se! Skončí válka, znovu všechno obnovíme a život půjde kupře-

du” a tím mi dodala sebedůvěru. Ale večer jsem stejně nemohl usnout. Celý život nezapomenu na slova této soudružky. Při zpáteční cestě jsem v autě přemýšlel o tom, že má úplnou pravdu, a získal jsem pevnou víru v to, že naše strana nepochybně zvítězí, protože máme dělnickou třídu s takovou silnou vůlí.

Ukáži ještě jeden příklad z období boje proti frakčním živlům. Tehdy jsem se vypravil do Kangsonské ocelárny. Před odjezdem jsem myslel, že tam jednoduše předložím úkol a vrátím se, ale když jsem se ocitl na místě, nemohl jsem se vzhledem k situaci, která tam vznikla, okamžitě vrátit. Dělníci říkali, že nemají ani sílu, ani náladu pracovat, když velké země vyvinují tlak na nás a navíc se znovu chystá zaútočit Li Syn Man.

Tehdy jsem shromáždil dělníky v budově, která sloužila jako sklad, a promluvil jsem k nim. Všechno jsem vyložil, nic jsem nezakrýval: vytvořila se u nás velmi těžká situace, Američané říkají, že jakmile rozkvetou azalky, znovu zaútočí, a možná zaútočí opravdu, lidé z jedné země podněcují u nás své frakcionáře a lidé z jiné země nás spolu s prvními chtějí tlačit k zemi. Frakční živly v naší vlasti, každý pod ochranou svých pánů, zrazují naši stranu, a Li Syn Man se chystá na nás zaútočit, spoléhaje na USA. Na koho máme spoléhat my? Kromě vás se nemáme na koho spolehnout a vy jste sklopili hlavy; ne, musíme pracovat tím odvažněji, čím obtížnější je situace. A tehdy dělníci zvolali „Hurá!“, jako jeden muž vyjádřili odhodlání splnit jakoukoliv těžkou úlohu. Řekli: pošlete nám Čoj Čchang Ika a jemu podobné frakcionáře, hodíme je do elektrické pece. A to nám znovu pozvedlo náladu.

Po určité době jsem jel v souvislosti s volbami do Nampcho a cestou jsem zajel do vesnice Tchesongri okresu Kangso. Tam jsem se setkal s jednou stařenkou, jejíž syn byl velitelem pluku Lidové armády a zahynul v boji. S vnukem na zádech pozorovala, jak na dvoře volebního střediska tancují lidé. Když mne uviděla, stařenka řekla: „Pane předsedo vlády! Špatně vypadáte, nepřipouštějte si tolik starostí. Ničemové frakcionáři vykládali hned to, hned ono o životě lidu, ale to je pryč, všichni začali žít lépe. Stejně zvítězíme my a ne frakcionáři. Neznepokojujte se. My vás podporujeme, pane předsedo vlády!” Slova této stařenky nám

dodala novou sílu a my jsme se rozhodli frakcionářské živly rozdrtit do posledního.

A tak jsme vždy čerpali sílu a víru u lidových mas, zakalovali revoluční vůli a ještě pevněji se vyzbrojovali revolučním světovým názorem.

Ve své práci se často setkáváte s obtížemi a různými složitými problémy a někdy i váháte. V takových případech je třeba věřit straně, chránit nezvratné revoluční krédo. Jinými slovy, je třeba uvažovat tak: máme ÚV strany, jsem připraven bojovat pro lid a obětovat se ve jménu revoluce, budu až do konce věrný straně, lidu a revoluci, nebojím se zemřít; ať jsem třeba fyzicky zničen, ale můj politický život zůstane čistý. S takovým revolučním krédem je možno překonat všechny obtíže.

A člověka s takovým heslem se bojí i sama smrt. V minulosti, v období partyzánských bojů se stávalo, že jsem se navzdory letícím střelám prodíral do nebezpečných míst a kulka mi prostřelila toru, ale já jsem zůstal celý. Jenom tehdy, když si uchráníte takové revoluční krédo, dokážete pokračovat ve věci revoluce.

Revoluční boj, to není žádná legrace. Když jsme poprvé začali s revolučním bojem, zdálo se nám, že vítězství je záležitostí blízké budoucnosti. Ale faktické vítězství nebylo takové, jak se nám zpočátku zdálo. Vyzkoušeli jsme různé formy boje – mládežnické hnutí, ilegální i ozbrojený boj. Tak v průběhu 40 let až do dnešního dne pokračujeme v revoluci, ale naše revoluce ještě neskončila. Proto jsme připraveni revoluci dovést až do konce.

Jak bychom mohli sedět s rukama v klíně, když polovina území naší země je zabrána cizáky?

Osvobodit jižní část země, to je nejdůležitější revoluční úkol, který stojí před naší stranou. Nyní jsou Američané v bezvýhodném postavení. Musíme být připraveni je rozdrtit. Říkal jsem velitelům divizí a sborů Lidové armády, že dnešní mládež neví, kdo jsou to Japonci, kdo jsou to Američané, a proto je třeba, dokud úplně nezestárneme rozdrtit Američany a jejich příslušníky a dosáhnout sjednocení vlasti.

Vhodná chvíle ke sjednocení vlasti určitě přijde. Kdy to bude – v příštím roce nebo za dva roky, to je závislé na tom, jak budeme připraveni na velkou revoluční událost. A k tomu, abychom tuto chvíli nepropásli a iniciativně dosáhli sjednocení vlasti, je nejdůležitější, aby se všichni důsledně revolucionizovali.

Vědět teoreticky, co je to revolucionizace, to vůbec neznamená, že jste se revolucionizovali. Otázka revolucionizace se řeší až během revoluční praxe.

Dosud mnoho našich stranických pracovníků není revolucionizováno. Vedoucí tajemníci provinčních, okresních a závodních stranických výborů, tajemníci vesnických stranických výborů považují pověření strany za nějaký úřad. Tajemník stranické buňky nebo vedoucí oddělení, všichni musí považovat svou funkci za příkaz strany a vůbec ne za nějaký vyšší či nižší úřad. Je třeba pracovat nezávisle na tom, zda mu strana svěřila pod jeho vedení deset lidí nebo sto a považovat jedno jako druhé za příkaz strany. Domnívat se, že svěřením funkce stranou je vysoký či nižší úřad, to jsou chybné ideové názory, zcela cizí revoluční ideologii naší strany. Vedoucí tajemníci stranických výborů se chovají nafoukaně a zneužívají autority strany proto, že mají také věto nesprávné ideové názory. Proč by měli naši straníční funkcionáři pyšnět? Není tu k tomu žádný důvod. Naše strana slouží lidu, je to strana – matka. Na to je třeba dobře pamatovat.

Nejen mezi místními stranickými pracovníky, ale i mezi pracovníky Ústředního výboru strany se objevuje různé chování, které se pro revolucionáře nehodí. Říká se, že i pracovníci ÚV strany se radují, když jsou ve službě povyšováni a nemají rádi, když přecházejí na nižší funkci. Co znamená funkce, když jde o revoluci? Dnes pracuješ jako instruktor ústředního výboru strany, ale když tě zítra pošlou do buňky, musíš být připraven pracovat v buňce pro revoluci. Když funkcionáři ÚV strany budou takto revolucionizováni, dokáží patřičně uvést do pořádku záležitosti v podnicích, ať je v případě potřeby pošlou jako tajemníky stranické buňky do kteréhokoliv podniku.

Nemůžeme však říci, že by naši soudruzi byli na to připraveni. Proto se radují, když je jmenují instruktory ÚV strany, a když nejsou instruktory ÚV strany, pak se cítí jako v nižším úřadě.

I mezi spolupracovníky ÚV strany jsou takoví soudruzi, kterým není vlastní vysoká stranickost, třídnost a lidovost. Stále ještě, soudruzi, zneužíváte stranické autority, přičemž vymýcení tohoto návyku je třeba považovat za jeden z důležitých momentů revolucionizace. Nyní naši funkcionáři pracují, jak je napadne, a přijdou-li dolů, zneužívají stranické autority.

Děláme revoluci pro masu. Cíl boje naší strany spočívá v tom, abychom sjednotili kolem sebe lidové masu, uskutečnili revoluci a učinili jejich život klidným, družným a spokojeným. A někteří soudruzi pracují, jak se jim hodí, vyvolávají u mas velkou nespokojenost s naší stranou a naším zřízením. Takto pracovat, soudruzi, naprosto není možné.

Podobné jevy se nevyskytují pouze u vás. Jak bylo v poslední době často kritizováno, objevují se i mezi některými lidmi, kteří se v minulosti zabývali revoluční činností. Nemůžeme říci, že ti, kteří vedli revoluční boj, jsou plně revolucionizováni. Vždyť nikdo nemůže říci, že dokonale zvládl revoluční světový názor. Bylo by velkou chybou, kdyby se kdokoliv považoval za veskrze revolucionizovaného, takový člověk se zcela jistě dopustí chyby.

I ti, kteří dříve vedli revoluční boj, i ti, kteří jej nevedli, všichni se musí usilovně revolucionizovat.

My jsme se rovněž rozhodli neustále bojovat o to, abychom se revolucionizovali. I když 40 let kráčíme cestou revoluce, budeme muset ještě dlouho revoluci provádět a proto je třeba se neustále snažit, abychom byli zrevolucionizováni.

Revolucionář, to není nějaký zvláštní člověk. Každý může zasvětit svůj život revoluci. Ale když chce v revoluci pokračovat, pak, ať je to kdokoliv, musí se důkladně zakalovat. Nejdůležitějším ve věci revolucionizace je víra ve stranu a prodchnutí neústupnou rozhodností být oddaným revoluci. Za druhé být prodchnut neochvějným přesvědčením nezaváhat a neuhnout v žádném větru a bouři a neuznávat nic kromě naší strany. Některým členům naší strany zatím takový duch schází.

Věřit kádřům a prověřovat je v práci — to je zásada stranické práce. Není však možno slepě věřit jakékoliv jednotlivé osobnosti, až do konce je třeba věřit pouze straně. Je třeba se varovat těch, kdo narušují usnesení a směrnice ÚV strany a včas

informovat ÚV strany o podobných jevech. A je třeba důkladně se revolucionizovat, abychom byli připraveni obětovat pro ústřední výbor strany třeba svůj život.

Nyní se u některých kádřů a i členů strany, kteří nejsou revolucionizováni, objevuje dosti nedostatků. Podle slov jsou připraveni obětovat se pro stranu a revoluci, ale ve skutečnosti projevují nedostatečnou stranickost, třídnost a lidovost. Jedni trpí sobectvím a druzí zase kariérismem a ctižádostí.

Proto musíme boj za revolucionizaci členů strany zesílit.

Všichni se musí revolucionizovat a přetvořit se podle vzoru dělnické třídy, ale dříve a důkladněji než ostatní musí být revolucionizováni zvláště ti, kteří pracují v ústředním výboru strany. Budou-li zrevolucionizováni pracovníci ústředního výboru strany, bude možno revolucionizovat pracovníky provincií, po zrevolucionizování těchto pracovníků bude možné revolucionizovat pracovníky okresů a až dosáhneme zrevolucionizování pracovníků okresů, bude možno revolucionizovat vesnické pracovníky. Když takto zrevolucionizujeme kádry, pak bude možno revolucionizovat všechny straníky a pracující. Věc revolucionizování pracovníků ústředního výboru strany musí být vedena na vyšší úrovni, než revolucionizování různých vrstev mas. Jinými slovy: na jejich zrevolucionizování musí být kladeny daleko vyšší požadavky. Pracovníci ústředního výboru strany musí vážněji než kdokoliv jiný vést boj za likvidaci sobectví, liberalismu, individualistického naparování a dalších druhů maloburžoazní ideologie, boj za zvýšení stranickosti, třídnosti, lidovosti. Tak je třeba se pevně vyzbrojovat v duchu služby straně, dělnické třídě a lidu.

Dnes jsem shromáždil všechny instruktory organizačního oddělení a oddělení propagandy proto, že jsou to nejdůležitější oddělení. Samozřejmě, že důležitá jsou i ostatní oddělení. Ale organizační oddělení a oddělení propagandy hrají velmi důležitou úlohu v revolucionizaci lidí. Pracovníci organizačního oddělení a oddělení propagandy ÚV strany musí mít vlastnosti revolucionáře, který má pevnou revoluční vůli, cení si zájmů organizace a revoluce více, než zájmů osobních, staví politický život výše než svou fyzickou existenci. Pouze tehdy bude možno řídit revolucionizování členů strany a pracujících.

Vy, soudruzi, musíte neustále revolucionizovat sami sebe a na základě toho vést boj, aby byli dále revolucionizováni všichni členové strany a pracující. Revolucionizaci inteligence nebo rolníků nepovažujte za pouhé stírání třídních rozdílů, ale organizujte více diskusí o dokumentech stranické konference a hluboce uvažujte o tom, jak by bylo možno úspěšně provést revolucionizaci lidí.

3. Některé úvahy, týkající se opatření k vymýcení formalismu a byrokratismu ve stranické práci a k revolucionizaci pracovníků

V žádném případě nesmíme myslet, že vymýcení formalismu a byrokratismu ve stranické práci a revolucionizaci pracovníků lze uskutečnit za jeden – dva dny, jednorázovou kampaní. Jak jsem již řekl, v průběhu desetiletého revolučního boje jsme museli mnohokrát prožívat těžké chvíle a lidé, kteří se setkávali s obtížemi, často váhali. Během dlouhého boje s těmito obtížemi se však naše revoluční vůle stala ještě pevnější. Abyste se důkladně zrevolucionizovali, musíte se i vy zocelovat v dlouhém boji.

Kromě toho není možno tuto práci provádět metodou trestů. Hodně jsme přemýšleli o tom, je-li možno se zbavit byrokratismu a formalismu a změnit myšlení lidí metodou trestů. A nakonec jsme došli k závěru, že cestou potrestání se otázka nevyřeší. Jak stále říkám vedoucím oddělení organizační a řídicí práce a oddělení propagandy a agitace, časté tresty vyvolávají u lidí strach a nakonec pak lidé klamou nebo pochlebují vedení. Proto není možné neuváženě trestat lidi. Otázku revolucionizování lidí je možno řešit jen cestou neustálého ideologického boje a výchovy.

K tomu, aby se skoncovalo s formalismem ve stranické práci a funkcionáři byli zrevolucionizováni, je třeba především zesílit revoluční organizační život.

Zesílení stranicko-organizačního života je hlavním klíčem k revolucionizování funkcionářů. Schůze buňky má důležitý význam ve stranicko-organizačním životě. V nynější době se plenární schůze buněk v ústředním výboru strany pořádají jednou

za měsíc, ale je to asi příliš málo, vezmeme-li v úvahu požadavky revolucionizování kádřů. V ústředním výboru strany je třeba pořádat plenární schůze buněk častěji a schůzí buněk se musí účastnit všichni členové strany bez výjimky. Na schůzi je třeba rozvíjet demokracii a zesilovat kritiku, nesmíme potlačovat kritiku vzájemnou. Budeš-li na schůzích často podrobovat sám sebe i ostatní kritice, můžeš tak poznat své chyby a prověřit se, pomoci ostatním napravit chyby. Jen tak dokážeme uskutečnit proces revolucionizace.

Kdo se snaží odvrátit od organizačního života a nechce se podrobit kontrole ze strany organizace, ten zpyšní a nakonec se nemůže revolucionizovat. Proto každý – ať je to tajemník nebo vedoucí oddělení – je povinen se patřičně účastnit organizačního života.

Účast na schůzích v masových organizacích, to je rovněž jedna z cest revolucionizování. Často se účastníme schůzí vedoucích tajemníků okresních stranických výborů, schůzí pracovníků společenských organizací a dalších různých schůzí, z nichž čerpáme mnoho poučného. Jestliže, řekněme, na schůzi vedoucích tajemníků okresních výborů strany je podroben některých z vedoucích tajemníků okresního výboru strany nebo někdo jiný kritice, pak to je k užítku nejen kritizovaného, ale pro poučení a výchovu i nám. Samozřejmě, že když jsou druzí podrobováni kritice za chyby, pak zde nejsou uváděna naše jména, ale tato kritika zároveň napomáhá našemu zakalení. Proto je třeba se častěji účastnit i takovýchto schůzí a zakalovat svou stranickou.

Aby se naši pracovníci zrevolucionizovali, musí docházet k masám. Jenom tehdy budou přesně znát, jaké otázky ve skutečnosti čekají na vyřešení a prodchnou se revolučním duchem lepší služby lidu. Kádry musí přicházet mezi masy, aby zjistily své chyby. Chodíme-li do vesnic nebo jiných míst, pak můžeme okamžitě zjistit, co není v pořádku. Jestliže například na některém místě vidíme, že lidé zde žijí stále ještě špatně a děti chodí neobuté, pak okamžitě vidíme, že socialistické hospodářství nebudujeme příliš dobře. A taková skutečnost je vlastně naší kritikou. Samozřejmě, že to není taková kritika, jaké jsi podroben na schůzích, ale je to kritika, kterou nám vyslovuje sám život.

Když je člověk podroben takové kritice, rodí se u něj připravenost pracovat lépe pro lid a může se ještě více revolucionizovat. Pobýváme-li mezi masami, můžeme se nejen podrobovat kritice, ale ještě více zakalovat svou revoluční vůli. A to je to poučení, které jsme získali v průběhu 40 let své revoluční činnosti.

K tomu, aby se zrevolucionizovaly, musí kádry umět prověřovat samy sebe. Občas vám povolí nervy před podřízenými nebo se zbytečně zlobíte a pak se i v práci můžete dopustit různých malých chyb. Dobrou metodou nápravy takových chyb je podívat se na sebe. Když se vrátíte domů, musíte se při jídle nebo před spaním zamyslet nad tím, co jste udělali, a leží-li vám něco na srdci nebo dopustili jste se chyby, pak se musíte zamyslet nad tím, proč jste se tak chovali, dát si závazek, že se to nebude opakovat – takovým způsobem je třeba se neustále prověřovat a napravovat své nedostatky.

V zájmu úspěšné revolucionizace je nutno ve všech organizacích upevňovat disciplinu studia, vytvářet revoluční atmosféru ve studiu a tím pevně vyzbrojovat pracovníky politikou strany. Bez znalosti politiky strany není možno se revolucionizovat. I když chceš být oddaným straně, neznáš-li její politiku, nebudeš postupovat v souladu s linií strany a nakonec nebudeš straně věrným. Proto je třeba dobře studovat politiku strany, ze všech sil se snažit myslet v souladu s politikou strany, dýchat s ní týž vzduch. Společně s tím je třeba více číst „V lidu“ a další knihy, věnované revolučním tradicím, abychom v sobě vytvářeli kvality revolucionáře.

Abychom skoncovali s formalismem ve stranické práci a revolucionizovali pracovníky, je za druhé třeba zvýšit úlohu organizačního oddělení a oddělení propagandy.

V nynější době se organizační oddělení a oddělení propagandy zabývá příliš mnoha jinými akcemi, ale tak to není možné dělat. Důležitým úkolem je studovat a učinit opatření k dosažení náležitého organizačního života straníků a patřičně organizovat jejich stranický život, vyzbrojovat členy strany revolučními idejemi a revolucionizovat je. Organizační oddělení a oddělení propagandy se touto prací nezabývá a proto nemá právo považovat svou práci za ukončenou. I kdybyste udělali desítky tisíc

věcí, nepřináší to žádný užitek, jestliže jste nevykonali tuto práci.

Jednou je to organizační oddělení ústředního výboru strany, a proto musí za svůj důležitý úkol považovat řízení stranicko-organizačního života členů strany ve všech oblastech a institucích. Organizační oddělení ústředního výboru strany musí především dobře doplnit stranické výbory ve všech oblastech a úřadech a rovněž buňky, a pak přísně sledovat, zda stranické organizace pracují podle požadavků stanov nebo ne. Jinými slovy, musí znát stav věci: zda správně fungují stranické výbory ministerstev a plenární schůze stranických buňek v ministerstvech, provinční výbory strany a výkonné výbory provinčních stranických výborů, pléna provinčních stranických výborů, zda jsou na nich projednávány otázky správně, podle potřeb politiky strany či ne. A je třeba se starat o stranický život každého člena strany. Je nutno zjistit všechno: zda vedou straníci správný organizační život či ne, kdo z nich je vpředu a kdo se opoždjuje, kdo z kádrů se snaží zrevolucionizovat se, kdo má jaké nedostatky, a přijímat patřičná opatření. Proto je možno organizační oddělení fakticky považovat za oddělení povolané řídit stranicko-organizační život členů strany.

Organizační oddělení se musí seznámit se stavem věcí ve stranicko-organizačním životě strany a zabývat se výchovou zaostávajících straníků. Musí se radit s oddělením propagandy o metodách nápravy nedostatků objevujících se u funkcionářů v životě ve stranických nebo masových organizacích. A oddělení propagandy na základě předaných mu materiálů a projednaného obsahu musí rozhodnout, jaké přednášky budou organizovány a které knihy budou rozšiřovány v zájmu propagace politiky strany a rovněž musí provádět agitační práci. Když se to nepodaří za jedenkrát, je třeba to opakovat desetkrát a když se to ani tehdy nepodaří, pak třeba stokrát, ale nemoc je třeba vyléčit.

Řeknou-li v organizačním oddělení, že je třeba vštípit členům strany nějaké přesvědčení, a v oddělení propagandy udělají něco úplně jiného, pak tento recept neodpovídá té diagnóze stranického života, kterou stanovilo organizační oddělení. Proto musí oddělení propagandy předepisovat takový recept, který se

hodí k diagnóze stranického života, stanovené organizačním oddělením.

Proto musí organizační oddělení i oddělení propagandy dát do pořádku společnou činnost. Chceme-li se vyjádřit obrazně, pak můžeme organizační oddělení nazvat lékařem a oddělení propagandy lékárníkem, kteří musí vynakládat společné úsilí. Aby nemocný byl vyléčen, je třeba umět správně určit jeho nemoc a zároveň předepsat správný lék.

Za třetí, je třeba správně provádět kádrovou práci v organizačním oddělení a všech dalších odděleních strany, aby bylo skoncováno s formalismem ve stranické práci, a revolucionizovat pracovníky.

Pracovat s kádry neznamena nic jiného než vychovávat z kádrů revolucionáře. A otázka výchovy kádrů-revolucionářů nemůže být řešena najednou. Revolucionizování lidí není možno v žádném případě provádět cestou přinucení nebo kampaní. Je pochopitelné, že když budeme násilím vnucovat lidem něco špatného a vydávat to za dobré, mohou to na oko schvalovat, ale v duchu si budou myslet, že to dobré není. Naprosto není možné říci, že ideologie nějakého člověka je přetvořena jen proto, že navenek všechno schvaluje.

V průběhu stranicko-organizačního života postupně přetváříme vědomí lidí na revoluční a vedeme je správnou cestou a to je podle mého správná metoda. Proto nemůžete, soudruzi, vychovávat kádry donucovací metodou, ale je třeba je vychovávat postupně, v souladu s jejich úrovní a schopnostmi. K tomu je třeba dobře znát charaktery a nedostatky kádrů, znát jejich úroveň a schopnosti a vést výchovnou práci v souladu s tím.

Abychom mohli kádry vychovávat, je třeba především včas a zřetelně objasňovat jim jejich nedostatky. Podobně jako matky, které nevěnují pozornost výchově dětí a nedostatečně se starají o výchovu dětí, zlobí se na děti, když nepozdraví hosta: „Ty jeden uličníku, neumíš ani pozdravit“. Tak i vy, soudruzi, když jste vyzdvihli kádry z řad dělníků, nepoukazujete důsledně na nedostatky, které se u nich projevují, mluvíte jen o obecných věcech a teprve když se stanou nedostatky vážnými, začínáte je nemilosrdně kritizovat jako darebáky. A pak se stává, že nepří-

pravení funkcionáři místo toho, aby se káli ze svých chyb, se bojí, aby nebyli potrestáni. Prostě takovou cestou se otázka řešit nedá.

Nesmíme dovolovat, aby ti, kteří jsou podrobováni kritice, se třáslí, domnívajíce se, že se dopustili velkého přestupku, ale musí včas a konkrétně odhalovat a kritizovat i ty nejmenší vady ve svém organizačním životě dokud nevyrostly a vytvářet podmínky k nápravě nedostatků. To je jediný způsob, za pomoci kterého je možno se vyhnout velkým chybám. Budeme-li pracovat takovou metodou, pracovníci si zvyknou na kritiku ze strany druhých a při zmínce o nedostacích se nebudou ani červenat, ani se bát.

V žádném případě nesmíme zakrývat nedostatky pracovníků. Když přijdu na nedostatek v plnění práce nebo ve stylu práce u některého soudruha, včas ho na to upozorním, Právě tak zacházím s těmi soudruhy, se kterými jsem v minulosti společně bojoval jako partyzán. Říkám: „Soudruhu, máte tento nedostatek, proč se takto chováte, musíte se napravit.“ Nikdy neobcházím mlčením nedostatky druhých. Když se dívám na nějaký film a najdu v něm nedostatek, tak třeba o půlnoci volám pracovníkům příslušného oddělení. Je třeba poukazovat na nedostatky včas nejen proto, že časem se na ně může zapomenout, ale i proto, že chyby je třeba pomáhat napravit včas. Z toho může být jen užitek a nic špatného.

Vy, soudruzi, nesmíte podceňovat rady ostatních, je třeba vytvořit takovou atmosféru, aby se ve výchově kádrů nedostatky nezakrývaly, ale hned se na ně upozorňovalo.

Vychovávat lidi s ohledem na jejich charakter, to nikterak neznamena, že je třeba zakrývat nedostatky, ale znamená to, že je třeba poukazovat na jejich chyby a brát přitom v úvahu charakter dané osoby – někomu stačí mírné napomenutí, někomu se musí domluvit tvrději.

Zamlčovat nedostatky, to znamená konec konců zahnat člověka do bezedné propasti a zničit ho.

Kromě toho nesmíte, soudruzi, používat takového způsobu, kdy se jednou silně udeří a pak se hladí, aby se člověk získal. Zvláště frakcionáři se utíkali k takovému způsobu. Aby získali lidi na svou stranu, sehráli s nimi takovou hru: zpočátku je hubovali a potom je potají vábili. Je čínský výraz „I ta, i la“, což zna-

mená – jednou bijí, po druhé vábí. Je třeba vědět, že to je pošetilý způsob, ke kterému se utíkají frakcionáři.

Tak se chovali Čoj Čchang Ik a Pak Il U, tak se chovali všichni frakcionáři. V každém případě ti, kteří se zabývali takovými záležitostmi, jsou bez výjimky lidmi s nezdravou ideologií. Kdyby tomu bylo jinak, pak by bylo třeba při životě v organizaci spravedlivě kritizovat nedostatky, nebo v případě individuálního problému pozvat si člověka a vysvětlit mu, jaké jsou jeho chyby. Ale proč bít člověka před lidmi a za jejich zády si ho získávat a vychalovat ho? Takto nesmíte postupovat a ani nesmíte být objektem takových klamných triků.

Co se týká práce s kádry, chtěl bych ještě říci několik slov o otázce vyřizování stížností členů strany. Správné vyřizování stížností překládaných členy strany má velmi důležitý význam ve věci jejich sjednocení kolem strany. Musíme se otázkami, se kterými se na nás obrací členové strany, zabývat se vši vážností. Organizační oddělení a kontrolní komise ústředního výboru strany, to jsou oddělení, která odpovídají za politický život členů strany. Proto nesmíme dovolovat, aby docházelo k nedbalému vyřizování třeba i těch nejmenších otázek, se kterými přicházejí členové strany. Zvláště organizační oddělení musí pracovat se vši vážností. Jsou-li nějaké námítky, pak tu musí být nějaké skryté pozadí. Proto, když vzniká otázka, není ji možno odkládat stranou, ale je třeba ji neodklaně objasnit. K otázkám, týkajícím se lidí, je třeba přistupovat ne subjektivně, ale objektivně a nezaujatě. Objektivně přistoupit k otázce, týkající se člověka, to znamená vidět věci nezaujatě, takové jaké jsou. Jinými slovy, není možno se dívat na člověka s předsudkem, ale je třeba si vyjasnit, proč on, vcelku dobrý člověk, si dovolil takový přestupek, a jestliže se dopustil chyby, je třeba zjistit, jak to mohl udělat a přitom posoudit otázku tak, aby mu koneckonců poskytl pomoc k nápravě a zachránil ho. Ve vztazích našich členů strany a kádrů je třeba vždycky vycházet z takové pozice.

Mohu zde vyprávět o jednom člověku, který byl odstraněn z funkce. Někteří soudruzi o něm již pět let říkali, že je to špatný a vyřízený člověk. Protože to však není nepřítel, řešili jsme celý problém po dobrém a snažili jsme se ho zachránit. On se však

ukázal takovým ničemou, že nehledě na naši snahu se nakonec zničil sám. Když jde o podobné případy lidí v jádru špatných, je to jiná věc, ale nejde-li o takové lidi, pak je třeba problém řešit po dobrém. Jen tak je možno se uchránit nafukování nepatrných otázek a správně řešit záležitost, zveličovanou neexistujícími nedostatky. Avšak ve vztahu k nepřátelům je třeba otázku stavět zcela jinak, než ve vztahu k našim lidem. Nesmíme po dobrém přistupovat k problémům, týkajícím se statkářů, kapitalistů, špiónů a jiných nepřátel, vystupujících proti nám, ale takovou otázku je bezpodmínečně třeba řešit z třídního hlediska a se vši třídní ostroší.

Nyní se mezi našimi pracovníky objevuje tendence řešit ledabylye politické otázky členů strany. Zvláště v kontrolní komisi se silně projevuje byrokratismus. Jeden pracovník kontrolní komise, který se pokládá div ne za „vládce podzemní říše“, nakládá se stížnostmi, docházejícími od členů strany, jak se mu zlíbí. Je třeba se vši rozhodností změnit metody práce pracovníků kontrolní komise. Jestliže se od samého začátku začne k problémům, týkajícím se lidí, přistupovat ze špatného konce, pak přirozeně i výsledek bude špatný. Může se pak stát, že i nepatrná otázka se nafoukne a lidé budou trestáni za nepatrné věci. Tak nesmíme postupovat.

Mnoho nyní přemýšlím nad stížnostmi. Je třeba se zamyslet nad tím, nakolik musí být dotčen člen strany, aby si podal stížnost. Samozřejmě, že se může stát i to, že nějaký ničema si podá falešnou stížnost, ale třeba počítat s tím, že tomu bývá velmi zřídka.

Když proto přijde stížnost, je třeba uvážít, s jakou bolestí v duši byl dopis napsán, vážně jej prostudovat a vynaložit všestranné úsilí k tomu, aby byla otázka vyřešena. Nepovede-li to napoprvé, pak je to třeba udělat desetkrát, a jestliže to nevyjde ani za desetkrát, pak třeba stokrát, ale záležitost je třeba vyřešit do konce. Takový musí být přístup stranických pracovníků a zvláště pracovníci organizačního oddělení a oddělení propagandy se musí stát matkami členů strany.

Podobně jako děti bez námitek užívají lék, když jim ho dá matka, tak i otázky týkající se členů strany mohou být správně

vyřešeny jen tehdy, když se straničtí funkcionáři k nim chovají mateřsky.

Říká se však, že když jezdíte na kontroly práce, pracovníci dole vás nepouštějí k sobě blízko, protože se bojí, že jste se tam objevili proto, abyste je zbavili funkce. To je pochopitelně jednak proto, že funkcionáři dole ještě nejsou připraveni, a jednak proto, a to je důležitější, že řešíte otázky týkající se lidí nedbale. Proto je třeba studovat a rozhodně změnit metody práce.

Kdybyste dobře pracovali, proč by se k vám chovali s podezřením a třásli se strachem? To svědčí o tom, že v naší práci jsou nedostatky. Chybujete, když se domníváte, že v organizačním oddělení a oddělení propagandy nejsou nedostatky, a když se pokládáte za marxisty a revolucionáře, kvalifikované v plné míře; i vy, soudruzi, máte mnoho nedostatků. V průběhu práce musíme neustále nacházet a odstraňovat své nedostatky a stále více zdokonalovat metody práce.

Dále je třeba v práci s kádry dobře připravit jádro. Na pěstování jádra v mnohých případech závisí to, zda jsou všichni členové strany a všechen lid mobilizováni pro věc revoluce či ne. Jak vždycky říkám, doplníme-li dobře jen samotné organizační oddělení strany, není možno uvést do pořádku celou stranu, otázka může být úspěšně vyřešena jen tehdy, když bude ve všech organizacích strany dobře připravené jádro. Jeden aktivista musí vychovat deset lidí, aby dobře pracovali, deset lidí musí vychovat sto a sto lidí tisíc, tisíc lidí deset tisíc a jen tak je možno vychovat všechny členy strany a uvést do pohybu celou stranu.

Není však možno říci, že jsme dosáhli takové úrovně, aby jeden člověk mohl vychovat deset dalších a deset lidí sto. To je důvod, proč musí všechny stranické organizace dokud není pozdě zakalovat a vychovávat lidi během organizačního života a vypěstovat z nich jádro. Zvláště organizační oddělení a oddělení propagandy si musí uvědomit stranickou odpovědnost a energicky pracovat na pěstování jádra.

Jestliže patřičně vypěstujeme jádro a povedeme za sebou celou stranu, pak budou celé masy uvedeny do pohybu. Pak se naše strana stane silnou, zapustí hluboké kořeny v lidových masách a ústřední výbor strany bude stát na ještě pevnější masové

půdě. Takovou stranu nikdo nedokáže zničit a ať si zločinci běsní jak chtějí, nedokáží naši stranu zlomit.

Dále je v práci s kádry důležité připravovat funkcionáře základních instancí. K tomu, aby bylo skoncováno s byrokratismem a formalismem a aby byla zrevolucionizována celá strana, je bezpodmínečně nutné, aby ústředí dobře pomáhalo provinciím, provincie okresům, okresy vesnicím. Jen tato jediná metoda však nemůže zajistit revolucionizování celé strany, třeba i v průběhu dlouhé doby. Proto si myslím, že je třeba použít urychlovacího prostředku. Urychlovací prostředek, o kterém mluvíme, spočívá především v přípravě velkého množství kádrů základních jednotek.

V nynější době věnujeme pozornost jen přípravě okresních kádrů, počítaje v to vedoucí tajemníky okresních výborů strany, já se však domnívám, že prvořadým úkolem je příprava tajemníků vesnických stranických výborů, předsedů vedení zemědělských družstev, tajemníků buněk, brigádýrů, kteří jsou blíže než ostatní masám a přímo je řídí.

Nyní je úroveň funkcionářů základních instancí velmi nízká jak u stranických tak i u administrativně-hospodářských orgánů. Základní stranické kádry neumějí patřičně vést stranickou práci a práci s masami. A tak špatně rozlišují našince a nepřítel, zbytečně dělají našimi nepřáteli i ty, které by bylo možno získat na naši stranu, neumějí odhalovat akce nepřátelských špiónů. Základní administrativní funkcionáři se rovněž nevyznají v administrativní práci a pracují neuspokojivě. Úspěch jak ve stranické, tak i v administrativně-hospodářské práci nyní závisí v mnohém na kádrech základních jednotek.

Musíte, soudruzi, pochopit, že jít přímo mezi masy výrobců a pracovat mezi nimi, to je neméně důležité a důstojné, než jezdit v autě a pracovat ve vysoké funkci. Bereme v úvahu důležitost té práce, kterou vykonávají funkcionáři základních instancí a uvažujeme již několik let o zvýšení platu nižších funkcionářů, třeba i za cenu toho, že plat řídicích funkcionářů zůstane na stejné úrovni a rozdíl v platu pak bude nepatrný, aby pracovníci základních instancí byli na svou práci hrdí.

I v armádě závisí úspěch v bojích, ve výcviku i v zásobování na tom, jak dobře je doplňován nižší velitelský kádr. A proto se v armádě snaží vybírat velitele čet, staršiny a pomocníky velitelů čet z dobrých lidí. Po dobu války někteří staršinové pracovali špatně a nutili bojovníky, aby se stravovali suchou vařenou rýží se solí, přestože bylo možno jim připravit polévku ze sojových klíčků. Proto jsme tehdy zorganizovali seminář pro staršiny. V armádě se snaží dobře vybrat nižší velitelský kádr a podobně i vy dnes se musíte snažit dobře vychovávat funkcionáře základních instancí, kteří bezprostředně pracují s masami výrobců.

Je třeba zvýšit úroveň kádrů základních jednotek s tím, aby dobře pracovali s členy strany. Kádry základních instancí, zvláště tajemníci vesnických stranických výborů a buněk, musí umět pracovat se členy strany a zvláště se zaostávajícími straníky. Jinými slovy, je třeba ovládat takové mistrné metody práce, které by odpovídaly specifickým rysům lidí, lišících se jeden od druhého charakterem i psychologickým založením.

Považuji za nezbytné ukázat zde jeden příklad, svědčící o tom, jak dobře vykonávají politickou práci nižší velitelé lidové armády. Kdysi jsem společně s náčelníkem Hlavní politické správy jel k jednotce lidové armády, která se nacházela nedaleko Pchjongjangu a uspořádal jsem tam stranickou schůzi roty. Bylo to půldruhého roku poté, kdy jsme zrušili statut vnitřní služby, dogmaticky opsaný podle statutu cizí země a sestavili jsme svůj nový statut a rovněž jsme zrušili v armádě systém vojenských vězení vzhledem k charakteru Korejců.

Na schůzi jsme se zeptal, kolik lidí narušilo kázeň po zrušení systému vojenských vězení. Vstal staršina a odpověděl: „Já jsem narušil kázeň“. Znovu jsem se zeptal, jak mohl narušit kázeň staršina. A on to vysvětlil: „Nenechal jsem soudruhy včas odpočinout a nezajišťoval jsem jim potřebnou dobu pro spánek, v důsledku čehož v naší rotě při výuce někteří soudruzi klímali. Tím jsem zcela vinen já. Jiné případy zde nebyly.“

Nebylo mi to úplně jasné a řekl jsem náčelníkovi Hlavní politické správy, že slova staršiny plně nechápu. Na to mi odpověděl, že staršina to zřejmě hlásil proto, že potřeboval přivést

k rozumu jednoho neustálého rušitele kázně v rotě, který klímá při výuce a špatně čistí zbraň.

Později jsem se dozvěděl, že tento voják, se kterým bylo mnoho práce, došel k rozumu a převychoval se. Domníval se, že staršina bude informovat Nejvyššího velitele vojsk o jeho přešrocích, ale když vzal staršina celou vinu na sebe, cítil špatné svědomí. Říká se, že po schůzi přišel ke staršinovi a se slzami v očích slíbil, že jeho přešrociky se již více nebudou opakovat.

Pak, jak se říká, začal sloužit velmi aktivně. A tak nebyl u roty ani jeden rušitel kázně a rota se stala vzornou. Metoda, kterou použil staršina, je jednou z nejlepších metod převýchovy člověka.

Tak by měli pracovat naši tajemníci vesnických stranických výborů. Naši tajemníci vesnických stranických výborů a buněk jsou však nemožně malicherní. Jeden tajemník vesnického stranického výboru v okresu Kangso pracoval dříve dokonce jako zástupce vedoucího oddělení provinčního výboru strany. V tom případě musel vychovávat vesnické jádro, sjednocovat ho kolem strany a lépe konat práci, ale on chodil a roznášel klepy o nedostatcích aktivistů a rozséval neshár mezi kádry.

Je snad možné takovým způsobem vychovávat členy strany a sjednotit kolem ní masu? Samozřejmě, že není možné přecházet nedostatky mlčením. Věc spočívá však v tom, že nesprávná je metoda práce. Je potřeba ne klevetit o nedostatcích členů strany, ale zamyslet se nad tím, jakým způsobem nedostatky odstranit a přivést je na správnou cestu. Ne všechny kádry pracující v provinčních výborech strany mají vysokou úroveň a není možné, aby se všechno dařilo jen proto, že tyto kádry jdou pracovat dolů. Proto je třeba vychovávat všechny funkcionáře základních instancí.

Základní političtí funkcionáři musí správně vykonávat i práci s různými vrstvami mas. Mnozí z našich tajemníků stranických buněk neprovádějí práci s různými vrstvami mas tak, jak to strana vyžaduje. Proto je třeba všechny kádry základních jednotek dobře naučit metodám práce s masami.

Nejen straničtí pracovníci, ale i pracovníci základních administrativně-hospodářských jednotek musí správně provádět po-

litickou práci mezi masami výrobců s tím, aby byla úspěšně zajištěna výroba. To jsem řekl i v železárnách Hwanghä. Aby byla v pořádku výroba, je třeba zlepšit práci brigádyrů. I v armádě musí dobře pracovat nižší velitelé. Když se ti nedokážou dobře vyrovnat se svým úkolem, nic se nepovede, ať se snaží velitel čety, jak chce. Když dává velitel čety povel, nikdo se nehne a ani kritika a potrestání nemá účel.

Vše je v pořádku jen tehdy, když velitel družstva kontroluje a dobře přesvědčuje vojáky, mistrně je řídí. Proto jsou v armádě učiliště pro přípravu nižších velitelských kádrů. Když se nižší velitelé dobře vypořádají s prací, je možno úspěšně vychovávat a zakalovat nováčky; právě tak i na závodě je možno dosáhnout patřičné úrovně výroby jen tehdy, když se brigádýři dobře vyrovnají s prací. Proto musíme brigádyry dobře připravovat.

Říká se, že nyní v železárnách Hwanghä nefunguje škola pro brigádyry proto, že nejsou učební materiály, ale podle mého by bylo dobré pro začátek organizovat pro skupiny několika lidí třeba kurzy a učit je metodám organizace výroby a dobrým zkušenostem, získaným ve výrobě. A časem je možno napsat učebnice a založit pravidelnou školu. Není přece možné ihned začít s pravidelnou výukou. Během práce se ukáže, jaké jsou vady a co je třeba učinit.

Soudruzi, musíte si jasně uvědomovat, že úspěch budování socialistického hospodářství je závislý na tom, zda je výrobní nadšení mas výrobců vysoké či ne. A to vyžaduje, aby funkcionáři základních instancí, kteří pracují společně s masami výrobců, dovedně vykonávali politickou práci mezi pracujícími. Proto vám radím, abyste za každou cenu dobře vychovávali funkcionáře základních instancí.

Práce s masami výrobců, to je rozhodující článek stranické práce. Proto je třeba tuto otázku studovat i v hospodářských odděleních; zvláště organizační oddělení a oddělení propagandy se musí touto otázkou zabývat se vši vážností.

K tomu, aby se zvýšila úroveň funkcionářů základních instancí, je třeba obnovit systém přípravy pracovníků základních instancí. Říká se, že byl zlikvidován dosavadní systém přípravy předsedů vedení zemědělských družstev a systém přípravy

tajemníků vesnických stranických výborů, ale to je nesprávné. Není-li možné vychovávat pracovníky základních instancí systémem pravidelných škol, pak je musíme připravovat třeba za pomoci organizování zájezdních lektorských skupin.

Na vesnici by v zimě bylo možno kdykoliv uspořádat zájezdní seminář. Jestliže bude každoročně několikrát organizována výuka lidí, pracujících přímo s masami, pak to přinese velký užitek. Musíme správně vykonávat práci, spojenou s osvětou provinčních a okresních stranických funkcionářů a současně stanovit bezvadný systém přípravy funkcionářů základních organizací.

Funkcionáři ústředního výboru strany musí vzít sami do svých rukou věc přípravy funkcionářů základních organizací. Nyní někteří vedoucí tajemníci okresních stranických výborů nejsou na takové úrovni, aby uměli vychovávat funkcionáře základních organizací. Proto i v letošní zimě chceme organizovat týdenní kurs přednášek pro vedoucí tajemníky okresních stranických výborů na témata: jak vykonávat práci s tajemníky buněk, jak organizovat jejich výuku. To však nestačí. Není možno poslat učitele Ústřední stranické školy do měst a okresů, není možno poslat všechny funkcionáře základních organizací do komunistických universit. Proto by podle mého mínění bylo dobře, když byste pomohli v práci okresních stranických výborů nebo stranických výborů velkých závodů a organizovali semináře pro funkcionáře základních organizací, nevyjímaje tajemníky buněk, brigádyry, vedoucí čet. Musíte jít dolů a na živých příkladech učit funkcionáře základních organizací, jak vykonávat stranickou práci a jak provádět práci s různými vrstvami mas.

Je to možné udělat tak, že by se v okresních stranických školách 15–20 dní napřed učili tajemníci vesnických stranických výborů a pak učili další lidé, nebo organizovat zájezdní seminář, nejsou-li k dispozici přednášející. Domnívám se, že všichni budou moci projít výukou, když lektoři budou v několika skupinách přednášet a jezdit z jednoho okresu do druhého, odtamtud do třetího atd.

Těto výuky se musí účastnit tajemníci vesnických stranických výborů, tajemníci buněk a dokonce i vedoucí čet. Takže

počet žáků může dosáhnout několika desítek tisíc lidí. Možná, že je to obtížné co do početnosti, ale je to uskutečnitelné, dostanou-li to za úkol schopné kádry a budou-li výuku organizovat postupně metodou okružních zájezdů. Když dokážou od začátku letošního roku do konce příštího roku udělat jeden okruh, pak to bude velký úspěch. Zevšeobecníme-li získané zkušenosti v tomto směru a budeme pak ještě jednou organizovat okružní zájezdy, vyřeší se mnoho otázek.

V okresních stranických školách je třeba vyučovat živým znalostem. Není přece možné pouze mechanicky předčítat učebnice jako když se za stará „biflovaly znakové slabikáře“. A posluchači nepochopí nic, když budete jen říkat: Marx řekl to a to, Lenin řekl to a to.

Program výuky, určený funkcionářům základních organizací, nesmí být obtížný. Do programu výuky musí být zařazena politika strany v daném odvětví a metody práce s masami, znalosti řízení zemědělství, metoda organizace výroby atd., které by jim pomohly řešit otázky vznikající v praxi. Tak jako je v armádě připravován nižší velitelský sbor, je třeba učit i tajemníky vesnických stranických výborů a další funkcionáře základních organizací živým znalostem a živým zkušenostem.

Besedoval jsem s účastnicemi nedávné stranické konference a jedním předsedou vedení zemědělského družstva okresu Pjoksong. Říkali, že instruktorské skupiny ústředního výboru strany, které přišly dolů, dobře vykonávají práci s masami. Jak se nedávno hovořilo i v politickém výboru, v jednom z okresů provincie Jižní Hamgjong dobře pracovala instruktorská skupina s různými vrstvami mas, v důsledku čehož ti, kteří do té doby zaháleli a pracovali špatně, se stali v práci aktivními. A proto jestliže dobře připravíme funkcionáře ústředního výboru strany a uvedeme je do pohybu, pak je možno dobře vychovat funkcionáře základních organizací. Vy sami, soudruzi, musíte určovat studijní atmosféru a více se učit s tím, abyste mohli správně řídit výuku funkcionářů základních organizací, až přijдете dolů do měst a okresů. Podle mého názoru musí doba výuky tvořit třetinu pracovní doby. Tehdy nabudete zkušeností a při své práci dole se nebudete setkávat s tak velkými obtížemi.

Dnes jsem vám řekl, soudruzi, o tom, jak skoncovat s formalismem a byrokratismem ve stranické práci a revolucionizovat lidi. Jsem přesvědčen, že se tím ve své práci budete řídit, budete bojovat a dosáhnete dalšího zlepšení stranické práce.